

להקת פאנק

ישראלית מביאה

להשתוללות -

והקהל מאבד חושינו

בצחוק

או באלימות - העיקר שיגיבו!

מכוסות במישקפיים כהים, המסתירים מפניו הם את העולם. לפתע פוקעים מיתרי הגייר סרות, מעוצמת הנגינה, והם ממשיכים לנגן על מיתר אחד. עיניו של נגן הבס עצומות, והוא כאילו מרחף בעולם אחר. לפתע פורץ אל הבמה הזמר שבחבורה המשונה הזאת, צנום, לבוש בבגדים משור נים, שפתיו וציפורניו צבועות בצבע כחול כהה, והוא נראה כדמות הלוקחה מעולם-רפאים, במלוא העוצמה הוא תופס את המיקרופון, שעליו תלויה בובה מסר

ה מתופף עביהבשר, היושב על הבימה, מכה על התופים כאחוזתונית. עגיל באוזנו, פניו מאופרות כבד, עיניו יוצאות מחוריהן, לשונו משתרבת החור צה. הוא מעווה את פניו בצורה מעוררת פלצות ודמותו כאילו נלקחה מסרט אימים. מדי כמה דקות עף אחד המקלות בי אוויר ונשבר, עור-התופים נקרע מעוצמת המהלומות הניחתות עליו. פניהם של הי גיטריסטים מאופרות בלבן, כשסימנים שחורים בצורת חיצים על לחייהם. עיניהם

..לא רוצה להיגמל"
חיים אותי מסך, צורח בכאב

אמא, גומלים אותי, נכוח, מפר צצים לי את המוח, אחא, לוק חזרה וכותב המילים דני, דותן.

מורטט, צורח ומתפתל כנחש, מצביע לכיוון אחד הצעירים היושבים באולם, ושר לו בקול מלא וצרוד: "אתה גולם, גולם, נולדת בטעות וכך אתה חי, וכך אתה תמות". הצעיר, שאליו מכוונות מלים מביכות אלה, מתקפל בכיסאו, ואינו מבין מה רוצים ממנו. אולם הזמר אינו מרפה וממשיך להטיח בו: "בן לאהבה כושלת בין שני גלמים."

לאט-לאט נכים הקהל לאובדן-חושים, ומזדהה כליל עם זילות השירים הקשות, העטופות במוסיקת רוק מדליקה, המבוי צעת בעוצמה מדהימה. הקהל המשולהב אינו יכול להמשיך לשבת על מקומו במי נוחה, הוא קם, רוקד על הכיסאות, פורש ידיו לשמיים, מתנועע לקצב הרוק הכבד הזה, ומבכה את העולם האכזר. לפתע, מרוב התלהבות, נופל המיקרופון על הי ריצפה ונשבר. מיתרים ממשיכים לפקוע, וקירות אולם תיאטרון המדרגות הקטן רועדים מן העוצמה והכוח.

"שלד אומלל

מחפש את ביתו"

כ מזה מן הצעירים בקהל מאבדים את חושיהם כליל, והם שוקעים במין עילי פון, שקשה להוציאם ממנו. הזמר מצמיד את ידיו אל לחייו, ושר בכאב: "ילד מבחנה אטומי, יוצא אל החלל, מי זה מעוניין בילד מבחנה, תינוק מבהיל, תיר נוק מבחיל, נועדת להרע, ואין לך בריי רה."

הזמר דני דותן, שכתב את מילות השיר רים האלה, חש הזדהות מלאה עם המיי לים שכתב, ויחד עם הצעירים, המכירים את מילות השירים הם שרים: "שלד אומלל, שלד מקולל, אתה אבוד לנצח. שלד אומלל קורם עור וגידים, רוצה לגי מור את חסיוט. שלד אומלל מחפש את ביתו."

חברי הלהקה המשונה הזאת קוראים

מטיח הזמר בצעירים המשולהבים העונים לו בחזרה: "אתה גולם, נוצרת בטעות של אבחנה בין איכות לבין כמות". הצעירים יודעים את מילות השירים עליפה, ומזדהים איתם כליל.

נוצות בטעות

..אתה גולם! אני גולם!"

וכך אתה חי וכך אתה תמות, בן לאהבה כושלת בין שני גלמים,